

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 7 2018, nummers 178 – 197 dinsdag 20 februari 2018

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2018

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Omgevingsrecht.....	5
Wabo.....	5
Ambtenarenrecht.....	7
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	8
Sociale zekerheid overig.....	9
Bestuursrecht overig.....	11

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Belastingdienst-Toeslagen.....	11
Meststoffenwet	12
Wet openbaarheid van bestuur	13
Wet op de rechtsbijstand	16
Vreemdelingenrecht.....	18
Opvang	18
Richtlijnen en verordeningen	20
Vreemdelingenbewaring	21

Algemeen bestuursrecht

JnB2018, 178

MK ABRS, 14-02-2018, 201608365/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Edam-Volendam.

Awb 1:2

BELANGHEBBENDE. Appellant komt als architect van het kantoorpand het auteursrecht toe op het oorspronkelijke ontwerp van dat pand. Het project waarvoor de vergunningen zijn verleend, leidt tot een wijziging of aantasting van het oorspronkelijk ontwerp. De bescherming tegen de aantasting van het auteursrecht en de daaruit voortvloeiende persoonlijkheidsrechten vormen in dit geval een voldoende objectief en persoonlijk belang dat rechtstreeks bij de besluiten is betrokken. Appellant is belanghebbende.

Verlening omgevingsvergunning voor het wijzigen en gedeeltelijk vervangen van een pand en voor het slopen van een deel van de achtergevel van het pand.

[...]

Het college en [vergunninghouder] stellen zich op het standpunt dat [appellant] geen belanghebbende is bij de omgevingsvergunningen. Zij verwijzen hierbij naar het vonnis in kort geding van de voorzieningenrechter van de rechtbank Noord-Holland van 30 november 2016, [ECLI:NL:RBNHO:2016:9878](https://www.eclinet.nl/documenten/uitspraken/2016/9878). Bij die uitspraak heeft de voorzieningenrechter de vordering van [appellant] dat [vergunninghouder] zich onthoudt van iedere inbreuk op auteursrechten of persoonlijkheidsrechten door de sloopwerkzaamheden aan de gevels te staken, afgewezen. De voorzieningenrechter heeft ten aanzien van de noordgevel geconcludeerd dat sprake is van een wijziging in het bouwwerk waarvoor geldt dat het verzet van [appellant] daartegen in strijd moet worden geoordeeld met de redelijkheid. Ten aanzien van de zuidgevel heeft de voorzieningenrechter geconcludeerd dat sprake is van een aantasting van het bouwwerk, maar dat die geen nadeel zal kunnen toebrengen aan de eer of goede naam van [appellant] als maker van het kantoorpand of aan zijn waarde in deze hoedanigheid. [vergunninghouder] leidt uit dit vonnis af dat ten aanzien [appellant] geen sprake is van gevolgen van enige betekenis op grond waarvan hij als belanghebbende kan worden aangemerkt.

[...]

Vaststaat dat [appellant] als architect van het kantoorpand het auteursrecht toekomt op het oorspronkelijke ontwerp van dat pand. Het project waarvoor de vergunningen zijn verleend leidt tot een wijziging of aantasting van het oorspronkelijk ontwerp. De bescherming tegen de aantasting van het auteursrecht en de daaruit voortvloeiende persoonlijkheidsrechten vormen in dit geval een voldoende objectief en persoonlijk belang dat rechtstreeks bij de besluiten is betrokken. Dat de voorzieningenrechter de vordering van [appellant] heeft afgewezen, maakt dat niet anders. Het betreft een inhoudelijk en voorlopig oordeel over de mate van aantasting van het bouwwerk, welk oordeel de bestuursrechter niet bindt.

[ECLI:NL:RVS:2018:521](https://www.eclinet.nl/documenten/uitspraken/2018/521)

Deze uitspraak is tevens opgenomen onder "Omgevingsrecht", JnB2018, 181.

JnB2018, 179

MK ABRS, 14-02-2018, 201700524/1/A2

directie van de Dienst Wegverkeer (hierna: de RDW).

Awb 1:2

BELANGHEBBENDE. Afwijzing aanvraag voor de afgifte van een Nederlands kentekenbewijs. De eigenaar van de auto moet i.c. worden aangemerkt als belanghebbende. De aanvraag is gedaan door SCL Automotive. Tussen partijen is niet in geschil dat [appellant] eigenaar is van het voertuig. Naast SCL Automotive als aanvrager van het kentekenbewijs heeft hij als eigenaar een afzonderlijk belang met betrekking tot de afwijzing van die aanvraag. Zonder kentekenbewijs is het voor [appellant] niet mogelijk om het voertuig op de openbare weg te gebruiken. Nu hij door het bestreden besluit direct wordt geraakt in zijn belang, te weten de uitoefening van zijn eigendomsrecht, heeft de rechtbank [appellant] ten onrechte niet aangemerkt als belanghebbende.

[ECLI:NL:RVS:2018:499](https://www.ecli.nl/nl/RVS:2018:499)

JnB2018, 180

MK ABRS, 14-02-2018, 201703701/1/A3

minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties.

Awb 8:29 lid 3 en 5

GEHEIMHOUDING. Appellant heeft in dit geval met het geven van zijn toestemming om kennis te nemen van de vertrouwelijk overgelegde stukken als bedoeld in artikel 8:29, vijfde lid, van de Awb gewacht tot tijdens, of zelfs na, de sluiting van het onderzoek ter zitting. Dit is in strijd met de goede procesorde. Aan deze toestemming is de rechtbank terecht voorbijgegaan. De beslissing in de zin van artikel 8:29, derde lid, van de Awb is evenwel door dezelfde rechter genomen als die de hoofdzaak heeft behandeld. Nu appellant de rechtbank geen ongeclausuleerde toestemming had verleend als bedoeld in artikel 8:29, vijfde lid, van de Awb, had de rechter de zaak naar een andere rechter moeten verwijzen.

Afwijzing verzoek van [appellant] om verstrekking van gegevens.

[...]

Uit de uitspraak van de Afdeling van 10 november 2010, [ECLI:NL:RVS:2010:BO3465](https://www.ecli.nl/nl/RVS:2010:BO3465), volgt dat een toestemming als bedoeld in artikel 8:29, vijfde lid, van de Awb nog ter zitting kan worden gegeven. Volgens het proces-verbaal van de zitting bij de rechtbank had de voorzitter het onderzoek ter zitting reeds gesloten voordat [appellant] de rechtbank toestemming verleende om kennis te nemen van de vertrouwelijk overgelegde stukken inclusief de motivering voor de weigering om die aan hem te verstrekken. Voor zover [appellant] heeft betoogd dat zijn toestemming een reactie was op de toezegging van de minister om alsnog inzicht te zullen verschaffen in hoe vaak een bepaalde weigeringsgrond is toegepast, wordt overwogen dat [appellant] na die toezegging van de minister de gelegenheid heeft gehad hierop te reageren, dat ook heeft gedaan, en hij derhalve reeds op dat moment de toestemming als bedoeld in artikel 8:29, vijfde lid, van de Awb had kunnen geven. [appellant] heeft met het geven van zijn toestemming

evenwel gewacht tot tijdens, of zelfs na, de sluiting van het onderzoek ter zitting. De rechtbank heeft derhalve terecht overwogen dat dit in strijd is met de goede procesorde. [appellant] betoogt evenwel terecht dat de beslissing [als bedoeld in artikel 8:29, derde lid van de Awb – red.] van 6 april 2016 door dezelfde rechter is genomen als die de hoofdzaak heeft behandeld. Nu [appellant] de rechtbank geen ongeclausuleerde toestemming had verleend als bedoeld in artikel 8:29, vijfde lid, van de Awb had de rechter de zaak, overeenkomstig de laatste volzin van voormeld artikel, naar een andere rechter moeten verwijzen. Dit heeft hij ten onrechte nagelaten.

[ECLI:NL:RVS:2018:487](#)

Zie in vergelijkbare zin de uitspraak van de ABRS van gelijke datum

[ECLI:NL:RVS:2018:488](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2018, 181

ABRS, 14-02-2018, 201704199/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Epe.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 2°

WABO. Uit het aan de weigering omgevingsvergunning ten grondslag liggende beleid volgt dat de ruimte om nieuwe woningbouwinitiatieven te honoreren vrij beperkt is en dat terzake een restrictief beleid wordt gevoerd, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat toevoeging van een nieuwe woning aan de woningvoorraad zonder meer is uitgesloten. Dat betekent dat het college bij de weigering om een omgevingsvergunning te verlenen voor realisering van een tijdelijke woonfunctie in het op het perceel aanwezige gebouw niet kan volstaan met de enkele algemene verwijzing naar bedoeld beleid rondom woningbouwinitiatieven.

[Weigering] omgevingsvergunning te verlenen voor het realiseren van een tweede woonfunctie in een bestaand gebouw [...] voor een termijn van tien jaar.

Het college heeft aan de weigering om omgevingsvergunning te verlenen ten grondslag gelegd dat het bestemmingsplan ter plaatse per bestemmingsvlak ten hoogste één woning toestaat en dat het niet bereid is mee te werken aan het mogelijk maken van een tweede woonfunctie, omdat dit in strijd is met zijn beleid dat is opgenomen in de "Woonvisie 2013" (hierna: de Woonvisie) en het beleid rondom woningbouwinitiatieven "Nieuwe kaders woningbouwinitiatieven 2015, regie op plancapaciteit" (hierna: Nieuwe kaders woningbouwinitiatieven).

[...] Voor gebruikmaking van de in artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 2°, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: de Wabo) opgenomen bevoegdheid heeft het college beleidsregels vastgesteld. Volgens het "Ontheffingenbeleid

kruimelgevallen Wabo/Bor 2014, gemeente Epe" wordt per geval bekeken of medewerking kan worden verleend aan afwijking van het bestemmingsplan. Het college heeft ter motivering van zijn besluit volstaan met de verwijzing naar de voormelde Woonvisie en de Nieuwe kaders woningbouwinitiatieven. Het college stelt zich op het standpunt dat in dit beleid ten aanzien van nieuwe woonfuncties is vermeld dat daaraan in beginsel geen medewerking wordt verleend, zodat toevoeging van een woonfunctie niet mogelijk is.

Weliswaar volgt uit het aan de weigering ten grondslag liggende beleid dat de ruimte om nieuwe woningbouwinitiatieven te honoreren in de gemeente Epe vrij beperkt is en dat terzake een restrictief beleid wordt gevoerd, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat toevoeging van een nieuwe woning aan de woningvoorraad zonder meer is uitgesloten. Dat betekent dat het college bij de weigering om een omgevingsvergunning te verlenen voor realisering van een tijdelijke woonfunctie in het op het perceel aanwezige gebouw niet kan volstaan met de enkele algemene verwijzing naar bedoeld beleid rondom woningbouwinitiatieven. Gelet op de ruimte die het woningbouwbeleid laat, ligt het op de weg van het college om te beoordelen of de gevraagde tijdelijke woonfunctie van het gebouw vanuit ruimtelijk oogpunt in dit geval aanvaardbaar is. Het college kan bij de beoordeling van de aanvraag voormeld beleid uit een oogpunt van goede ruimtelijke ordening meewegen in de belangenafweging die het college bij de beslissing omtrent een omgevingsvergunning in afwijking van het bestemmingsplan dient verrichten, maar dient daarbij ook andere bij het besluit betrokken belangen mee te wegen.

Nu het college bij de beoordeling van de aanvraag om omgevingsvergunning geen eigen gemotiveerde ruimtelijke afweging van de bij het besluit betrokken belangen heeft gemaakt, berust het besluit op een onvoldoende draagkrachtige motivering en is het besluit niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen. Gelet hierop dient het besluit te worden vernietigd. De rechtbank heeft dat niet onderkend. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:515](#)

JnB2018, 182

MK ABRS, 14-02-2018, 201608365/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Edam-Volendam.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, b en e

WABO. In dit geval is geen omgevingsvergunning vereist voor het slopen of in enig opzicht wijzigen van een rijksmonument, als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder f, van de Wabo. Het gaat om de gedeeltelijke sloop en vervanging van latere uitbreidingen van een al aangewezen monument. Die latere uitbreidingen zijn niet aangewezen als beschermd monument noch als onderdeel daarvan. Het monument, zoals in 1967 is aangewezen, wordt niet gewijzigd of aangetast. Dat de gebouwen alle zijn gevestigd op hetzelfde kadastrale perceel betekent niet dat deze als één geheel tot het rijksmonument zijn gaan behoren.

[...] omgevingsvergunning [...] voor het bouwen van een bouwwerk en het gebruik van gronden of bouwwerken in afwijking van het bestemmingsplan [...] [en] omgevingsvergunning [...] voor het slopen van een bouwwerk [...].

[...] Het oorspronkelijke complex [...] bestond uit drie onderdelen, namelijk 'de timmerloods', 'de architectenwoning' en het Gemeenlandshuis. Deze gebouwen zijn bij besluit van [...] onder de plaatselijke aanduiding Schepenmakersdijk 16 aangewezen als beschermd monument. Nadien is het complex uitgebreid met onder meer het kantoorgebouw waarop het project betrekking heeft. Ook is de 'architectenwoning' uitgebreid. Die uitbreidingen maken geen deel uit van het rijksmonument zoals dat als zodanig is aangewezen en zijn uiteraard evenmin vermeld in de redengevende omschrijving in het monumentenregister. Anders dan [appellant] en de vereniging stellen, kan uit de uitspraak van 3 augustus 2005, [ECLI:NL:RVS:2005:AU0396](#), niet worden afgeleid dat een latere uitbreiding van een als monument aangewezen gebouw kan delen in de bescherming als monument die dat gebouw toekomt. In die uitspraak ging het om een beroep tegen de aanwijzing van een gebouw als monument, welk gebouw ten tijde van het besluit bestond uit een historisch hotel met een aantal latere, niet in de redengeving beschreven uitbreidingen. In de voorliggende zaak gaat het om de gedeeltelijke sloop en vervanging van latere uitbreidingen van een al aangewezen monument. Die latere uitbreidingen zijn niet aangewezen als beschermd monument noch als onderdeel daarvan. Het monument, zoals in 1967 is aangewezen, wordt niet gewijzigd of aangetast. Derhalve kan in het midden blijven of sprake is van een bouwkundig en functioneel onlosmakelijke zelfstandige eenheid. Ten slotte betekent het feit dat de gebouwen alle zijn gevestigd op hetzelfde kadastrale perceel niet dat deze als één geheel tot het rijksmonument zijn gaan behoren. De rechtbank heeft terecht gewezen op de uitspraak van 12 december 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BY5889](#). In die uitspraak wordt de vaste jurisprudentie van de Afdeling weergegeven dat niet het kadastrale perceel grondslag is voor de bescherming van wat zich daarop bevindt, maar dat slechts beschermd is datgene wat als bouwkundig en functioneel onlosmakelijke zelfstandige eenheid is genoemd in de redengevende omschrijving. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat geen vergunning als bedoeld in artikel 2, eerste lid, aanhef en onder f, van de Wabo is vereist. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:521](#)

Deze uitspraak is ook opgenomen onder "Algemeen bestuursrecht", JnB2018, 178.

Wabo

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- Rechtbank Den Haag, 25-01-2018 (publ. 15-02-2018), SGR 17/4158 ([ECLI:NL:RBDHA:2018:743](#), uitleg begrip 'afvalstof').
- MK Rechtbank Overijssel, 09-02-2018, AWB 16/2742 ([ECLI:NL:RBOVE:2018:400](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2018, 183

MK CRvB, 15-02-2018, 16/1121 AW, 16/3771 AW

raad van bestuur van het Kadaster.

Algemeen Kadaster Ambtenarenreglement Nieuw (AKARN) 8:14

AMBTENARENRECHT. VERHAAL KOSTEN FRAUDE-ONDERZOEK. De Raad stelt voorop dat alleen schade die in een rechtens relevant causaal verband staat met de aan appellante verweten gedraging op grond van artikel 8:14 AKARN op haar kan worden verhaald. De schade die het bestuur van appellante vordert, betreffen kosten die het directe gevolg zijn van de beslissing van het bestuur om aan Hoffmann de opdracht te verstrekken tot het verrichten van een onderzoek naar mogelijk frauduleus handelen van appellante. Die beslissing van het bestuur en de afweging van belangen die daaraan vooraf is gegaan, liggen buiten de directe invloedssfeer van appellante. De schade die uit die beslissing voortvloeit staat daarom in een te ver verwijderd verband met de aan appellante verweten gedragingen om een rechtens relevant causaal verband aanwezig te achten. Dat betekent dat het bestuur ten onrechte toepassing heeft gegeven aan artikel 8:14 van de AKARN en dat het bestuur de kosten van Hoffmann niet op appellante had mogen verhalen.

[ECLI:NL:CRVB:2018:446](https://ecli.nl:CRVB:2018:446)

De Centrale Raad van Beroep heeft bij deze uitspraak een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2018, 184

Tussenuitspraak MK CRvB, 14-02-2018, 16/1985 ZW-T

Raad van bestuur van het Uvw.

ZW 29a

ZW. OORZAAK ARBEIDSONGESCHIKTHEID ALS GEVOLG VAN ZWANGERSCHAP. Gelet op wat werkneemster in onderhavige periode heeft ondergaan hebben de verzekeringsartsen onvoldoende in ogenschouw genomen welke fysieke en mentale gevolgen de uitsluitend zwangerschapsgerelateerde onderzoeken en de daaruit gebleken bevindingen en gevolgen voor werkneemster hebben gehad en in hoeverre in verband daarmee en tot wanneer er een direct met de zwangerschap verband houdende belemmering heeft bestaan tot het verrichten van arbeid.

Nadat tijdens de zwangerschap van werkneemster uit een onderzoek was gebleken dat haar ongeborn kind een open rug had, heeft werkneemster zich met ingang van 5 februari 2015 ziek gemeld. Vervolgens is werkneemster voor nader onderzoek verwezen naar het ziekenhuis, waarbij is gebleken dat het ongeborn kind, naast een open rug, tevens een hartafwijking had. Op 19 februari 2015 heeft een abortus provocatus plaatsgevonden. Het Uvw heeft beslist dat werkneemster geen recht heeft op een

uitkering ingevolge de ZW omdat zij weliswaar ongeschikt was voor haar arbeid, maar niet als gevolg van zwangerschap of bevalling.

Raad: De verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft in het rapport van 16 april 2015 overwogen dat de constatering dat het kindje gehandicapt is en het beloop nadien, waarmee kennelijk de abortus wordt aangeduid, heeft geleid tot lijden en arbeidsongeschiktheid. De constatering dat het kindje gehandicapt is en de reactie daarop dienen volgens de verzekeringsarts bezwaar en beroep van het Uvw los te worden gezien van de zwangerschap en bevalling. Dat standpunt is onvoldoende gemotiveerd omdat daarbij onvoldoende is onderkend dat de ziekteperiode van werkneemster vanaf 5 februari 2015 haar oorzaak vond in de echo, die op die datum werd verricht, de bevindingen daarbij dat het kindje niet in orde was, de nadere onderzoeken en de onzekere situatie, die uit de gevonden complicaties voortvloeiden en de nadere medische bevindingen die grotere problemen bij het kindje aan het licht brachten, gevolgd door de op 19 februari 2015 ondergane abortus. De verzekeringsarts heeft op 26 februari 2015 slechts telefonisch contact met werkneemster gehad. De verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft werkneemster pas op 10 april 2015 op het spreekuur gezien. Gelet op wat werkneemster in de periode vanaf 5 februari 2015 heeft ondergaan hebben de verzekeringsartsen onvoldoende in ogenschouw genomen welke fysieke en mentale gevolgen de uitsluitend zwangerschapsgerelateerde onderzoeken en de daaruit gebleken bevindingen en gevolgen voor werkneemster hebben gehad en in hoeverre in verband daarmee en tot wanneer er een direct met de zwangerschap verband houdende belemmering heeft bestaan tot het verrichten van arbeid. Gelet op wat (...) is overwogen is het bestreden besluit niet zorgvuldig voorbereid en gemotiveerd. Er bestaat aanleiding om met toepassing artikel 8:51d van de Algemene wet bestuursrecht het Uvw op te dragen dit gebrek in het bestreden besluit te herstellen.

[ECLI:NL:CRVB:2018:424](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2018, 185

MK CRvB, 07-02-2018, 16/4015 WMO15

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

WMO 2015 2.3.5

Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Den Haag 2015 (Verordening 2015) 3.5, 9.1

WMO 2015. BEËINDIGING VOORZIENING AANGEPASTE BRUIKLEENAUTO. De rechtbank heeft met juistheid geoordeeld dat het college de intrekking ten onrechte heeft gebaseerd op artikel 2.3.10, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wmo 2015. Het college heeft zich echter terecht op het standpunt gesteld dat appellante in haar lokale vervoersbehoefte kan voorzien met een (individuele) rolstoeltaxi. Dit betekent dat de bruikleenauto niet langdurig noodzakelijk is als bedoeld in artikel 3.5, tweede lid, van de Verordening 2015.

Het college heeft dan ook de voorziening terecht met ingang van 1 maart 2016 beëindigd, zij het op een onjuiste grondslag.

Het college heeft de voorziening (aangepaste bruikleenauto) met ingang van 1 maart 2016 beëindigd omdat uit onderzoek is gebleken dat de medische noodzaak voor de bruikleenauto niet langer aanwezig is.

Raad: De rechtbank heeft met juistheid geoordeeld dat het college de intrekking ten onrechte heeft gebaseerd op artikel 2.3.10, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wmo 2015. Dit artikel mist toepassing omdat de aan appellante verstrekte bruikleenauto niet is toegekend als maatwerkvoorziening als bedoeld in artikel 2.3.5 van de Wmo 2015, maar als individuele voorziening als bedoeld in de Wmo. De rechtbank heeft echter ten onrechte geoordeeld dat het college bevoegd was de toekenning van de bruikleenauto te beëindigen met toepassing van artikel 7.6, aanhef en onder a, van de Verordening 2007. Ten tijde van de bestreden besluitvorming waren de Wmo en de Verordening 2007 immers ingetrokken. Dit betekent ondertussen niet dat het college niet bevoegd was om de toekenning van de bruikleenauto onder de Wmo 2015 te beëindigen. Het in artikel 8.9, eerste en tweede lid, van de Wmo 2015 geregelde overgangsrecht houdt in dat onder de Wmo toegekende individuele voorzieningen kunnen worden ingetrokken of gewijzigd indien de bij of krachtens de Wmo 2015 gestelde regels daartoe aanleiding geven (zie de uitspraak van de Raad van 18 mei 2016, [ECLI:NL:CRVB:2016:1403](#)). Daarmee ligt de vraag voor of het college de toekenning van de bruikleenauto heeft kunnen beëindigen op grond van het bepaalde bij en krachtens de Wmo 2015. Volgens het college kan appellante ook gebruik maken van een rolstoeltaxi ter compensatie van haar vervoersbeperkingen, zodat een bruikleenauto niet langdurig noodzakelijk is als bedoeld in artikel 3.5, tweede lid, van de Verordening 2015. Het college heeft daarbij verwezen naar de adviezen van de GGD en Trompetter.

De Raad ziet geen aanleiding te twifelen aan de zorgvuldigheid en de juistheid van de conclusies van Trompetter. (...) Uit het voorgaande volgt dat het college, onder verwijzing naar de adviezen van de GGD en Trompetter, zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat appellante in haar lokale vervoersbehoefte kan voorzien met een (individuele) rolstoeltaxi. Dit betekent dat de bruikleenauto niet langdurig noodzakelijk is als bedoeld in artikel 3.5, tweede lid, van de Verordening 2015. (...)

Gelet op het hiervoor overwogene heeft het college de voorziening terecht met ingang van 1 maart 2016 beëindigd, zij het op een onjuiste grondslag.

[ECLI:NL:CRVB:2018:398](#)

JnB2018, 186

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Holland, 25-01-2018 (publ.) 15-02-2018, HAA 18/2 en HAA 17/5642

het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Haarlem, verweerder.
WMO 2015

WMO 2015. 1. Anders dan eiser stelt is artikel 8.4, eerste lid, van de Wmo in het onderhavige geval niet van toepassing. Die bepaling ziet naar het oordeel van de voorzieningenrechter op de situatie dat betrokkene met een indicatie beschermd wonen heeft gekozen voor ZIN. Daarvan is in het geval van eiser

geen sprake. 2. Uit de rapportage van Argonaut volgt duidelijk wat de probleemgebieden zijn, maar volgt daaruit niet de omvang van de ondersteuning die moet worden geboden. Uit de rapportage van Argonaut volgt bovendien niet dat onderzoek is gedaan naar de zorgbehoefte van eiser. De juistheid, volledigheid en passendheid van de toegekende maatwerkvoorziening kan daardoor niet worden getoetst en is daarmee niet te controleren. 3. Onvoldoende is gemotiveerd welk deel van de door eiser benodigde zorg, valt onder zorg uit het eigen netwerk. Bovendien volgt uit het besluit niet dat verweerder heeft onderzocht of mensen uit het netwerk van eiser bereid zijn mantelzorg te verlenen. Zie hiervoor de uitspraak CRvB 11 januari 2017, [ECLI:NL:CRVB:2017:17](#), waarin is overwogen dat mantelzorg niet verplicht kan worden.

[ECLI:NL:RBNHO:2018:589](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2018, 187

ABRS, 14-02-2018, 201703692/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 26, 28, 31

Uitvoeringsregeling Awir 7

Leidraad Invordering 2008 79.8a

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Belastingdienst/Toeslagen heeft ten onrechte gesteld dat appellant niet in aanmerking komt voor een persoonlijke betalingsregeling vanwege grove onachtzaamheid. In dit geval vormt het feit dat niet aan de kassiersfunctie is voldaan, onvoldoende grond voor dit oordeel.

[...] [Afwijzing] verzoek van [appellant] om een persoonlijke betalingsregeling.

[...] Hoewel in dit geval niet aan de kassiersfunctie is voldaan, [red: [appellant] heeft een deel van de kosten van gastouderopvang rechtstreeks aan de gastouder betaald] vormt dit onvoldoende grond voor het oordeel dat bij [appellant] sprake is geweest van grove onachtzaamheid waardoor hem opzet dan wel grove schuld kan worden verweten. In dat kader acht de Afdeling van belang dat de voorschotten kinderopvangtoeslag niet op rekening van [appellant], maar direct op rekening van het gastouderbureau zijn gestort en de Belastingdienst/Toeslagen op zichzelf niet bestrijdt dat [appellant] het gedeelte van de kosten dat voor zijn rekening komt heeft betaald. De Belastingdienst/Toeslagen heeft in dit licht gezien geen feiten of omstandigheden aannemelijk gemaakt waaruit volgt dat [appellant] redelijkerwijs moest of had kunnen begrijpen dat zijn gedrag tot gevolg zou hebben dat een te hoog bedrag aan tegemoetkoming zou worden toegekend. Gelet op het voorgaande komt de Afdeling tot de conclusie dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de Belastingdienst/Toeslagen zich terecht op het standpunt heeft

gesteld dat [appellant] niet in aanmerking komt voor een persoonlijke betalingsregeling omdat sprake is van grove onachtzaamheid. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:501](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Meststoffenwet

JnB2018, 188

MK CBB, 27-11-2017 (publ. 12-02-2018), 16/683

staatssecretaris van Economische Zaken (de staatssecretaris).

Meststoffenwet 51, 124

Uitvoeringsregeling Meststoffenwet 124

Uitvoeringsbesluit Meststoffenwet 26 lid 1, lid 2

MESTSTOFFENWET. Boete wegens onjuiste opgave gewaspercelen. Ook korting op de bedrijfstoelage. Geen dubbele bestraffing. Sancties die zijn uitgevaardigd op grond van verordeningen betreffende het gemeenschappelijk landbouwbeleid (GLB), zoals een korting op de bedrijfstoelage, zijn niet strafrechtelijk van aard.

[...] [boete op grond van artikel 51 van de Msw.]

[...] Niet is in geschil dat appellant de overtreding heeft begaan. In hoger beroep is tussen partijen wel in geschil of de staatssecretaris had moeten afzien van het opleggen van een boete. Daartoe heeft appellant aangevoerd dat sprake is van dubbele bestraffing, nu hij niet alleen is beboet, maar ook een korting opgelegd heeft gekregen op de bedrijfstoelage 2014. Oorzaak van zowel boete als de korting is 'hetzelfde feit', namelijk het niet juist aangeven van de percelen landbouwgrond die appellant in 2014 in gebruik had, aldus appellant.

[...] Het College overweegt als volgt over de hoger beroepsgrond dat sprake is van dubbele bestraffing. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (Hof) heeft in bestendige jurisprudentie geoordeeld dat sancties die zijn uitgevaardigd op grond van verordeningen betreffende het gemeenschappelijk landbouwbeleid (GLB) niet strafrechtelijk van aard zijn (zie de arresten van 18 november 1987, Maizena, C-137/85, [ECLI:EU:C:1987:493](#), 27 oktober 1992, Duitsland/Commissie, C-240/90, [ECLI:EU:C:1992:408](#), 11 juli 2002, Käserei Champignon Hofmeister, C-210/00, [ECLI:EU:C:2002:440](#), en het arrest van 5 juni 2012 in de zaak C-489/10, Bonda, in het bijzonder punt 36 tot en met 46, [ECLI:EU:C:2012:319](#); zie ook de uitspraak van het College van 16 maart 2017 ([ECLI:NL:CBB:2017:90](#))). In het arrest Bonda heeft het Hof uitdrukkelijk geoordeeld dat GLB-sancties, zoals een korting op de bedrijfstoelage, tot doel hebben om het beheer van de middelen van de Europese Unie te beschermen. Daarnaast vinden dergelijke sancties alleen toepassing indien een subsidieaanvraag is ingediend. Ook hieruit volgt dat zulke sancties geen bestraffend karakter hebben. Het aanvullend door de staatssecretaris uitsluiten van steun van tweemaal de afgekeurde oppervlakte levert daarom, zoals ook de rechtbank terecht heeft geoordeeld, geen dubbele bestraffing van dezelfde overtreding op. Dit brengt mee dat geen sprake is van schending van het beginsel van ne

bis in idem zoals dat volgt uit artikel 50 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. In dezelfde zin heeft de Hoge Raad geoordeeld in zijn arrest van 14 februari 2017 ([ECLI:NL:HR:2017:241](#)).

De lagere vaststelling van de bedrijfstoelage is ook geen bijzondere omstandigheid die moet leiden tot verlaging van de boete. Er is immers, zoals hiervoor is overwogen, geen sprake van dubbele bestraffing. De boete en de uitsluiting van steun dienen bovendien een ander doel. [...]

[ECLI:NL:CBB:2017:459](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2018, 189

ABRS, 14-02-2018, 201704644/1/A3

minister van Veiligheid en Justitie (thans: de minister van Justitie en Veiligheid).

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 3

Burgerlijk Wetboek Boek 3 13 lid 1, 15

WOB. Misbruik van recht. Thans is de Afdeling van oordeel dat in beginsel ook misbruik van de Wob wordt gemaakt indien om informatie over een verkeersboete wordt verzocht en het doel van het verzoek redelijkerwijs slechts gelegen kan zijn in het aanvechten van de verkeersboete.

[Afwijzing] [...] verzoek van [appellante] om informatie [...].

[..] In weerwil van hetgeen namens [appellante] ter zitting is betoogd, kan [...] verzoek niet anders worden begrepen dan betrekking hebbend op informatie ten aanzien van een specifieke aan [appellante] opgelegde verkeersboete.

[...] In voormelde uitspraken van 19 november 2014 [ECLI:NL:RVS:2014:4129](#) en 13 juli 2016 [ECLI:NL:RVS:2016:1987](#) en vele andere uitspraken over op de Wob gebaseerde verzoeken om informatie over een verkeersboete heeft de Afdeling geoordeeld dat misbruik van de Wob is gemaakt. De Afdeling heeft daartoe overwogen dat de verzoeken, gelet op het procesgedrag van de verzoekers of hun gemachtigden en op hun kennis en ervaring, kennelijk waren ingediend met geen ander doel dan om ten laste van de overheid geldsommen te incasseren of om de overheid anderszins te frustreren. Thans is de Afdeling van oordeel dat in beginsel ook misbruik van de Wob wordt gemaakt indien om informatie over een verkeersboete wordt verzocht en het doel van het verzoek redelijkerwijs slechts gelegen kan zijn in het aanvechten van de verkeersboete. Dit geldt te meer indien een dergelijk verzoek is gedaan door een rechtzoekende of een gemachtigde die blijk heeft gegeven veelvuldig procedures tegen het opleggen van een verkeersboete te hebben gevoerd en derhalve geacht moet worden ter zake over de nodige kennis en ervaring te beschikken, zodat een dergelijk verzoek niet anders dan tegen beter weten in is gedaan. [appellante] heeft geen omstandigheden aangevoerd die het aanwenden van de Wob desondanks rechtvaardigen.

Gezien het voorgaande, heeft [appellante] misbruik gemaakt van de bevoegdheid om een Wob-verzoek in te dienen. Dit betekent dat zij ook misbruik heeft gemaakt van de

bevoegdheid om hoger beroep in te stellen, nu dat rechtsmiddel niet los kan worden gezien van het gebruik van de Wob. Derhalve is het hoger beroep niet-ontvankelijk. Daaraan doet niet af dat de Afdeling in voormelde uitspraak van 19 november 2014 heeft overwogen dat zwaarwichtige gronden vereist zijn voor het niet-ontvankelijk verklaren van een rechtsmiddel wegens misbruik van een bevoegdheid. De Afdeling heeft daartoe overwogen dat met de niet-ontvankelijkverklaring de betrokkene in feite het recht op toegang tot de rechter wordt ontzegd. In een geval zoals hier aan de orde wordt dit recht echter niet ontzegd, aangezien tegen de verkeersboete een procedure openstaat waarin de betrokkene de noodzaak om over bepaalde stukken te beschikken, aan de rechter kan voorleggen.

[ECLI:NL:RVS:2018:496](#)

Zie in dit verband onder meer ook de uitspraken van de Afdeling van 20 december 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:3482](#) en 10 januari 2018 [ECLI:NL:RVS:2018:44](#).

JnB2018, 190

Rechtbank Rotterdam, 15-02-2018, ROT 15/7004 e.v.

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Albrandswaard, verweerder.
Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 11

WOB. Misbruik van recht. Wijze waarop in dit geval gebruik is gemaakt van de wrakingsbevoegdheid draagt bij aan het oordeel dat sprake is van misbruik van recht. Eiser heeft in de thans voorliggende zaken (meermaals) (de leden van) de rechtbank gewraakt, omdat de rechtbank procesbeslissingen heeft genomen die eiser niet bevielen. Ook de leden van de wrakingskamer zijn eerder door eiser gewraakt en ook in andere, soortgelijke procedures heeft eiser wrakingsverzoeken ingediend. Naar het oordeel van de rechtbank kan de wijze waarop gebruik is gemaakt van de wrakingsbevoegdheid bijdragen aan het oordeel dat sprake is van misbruik van recht. Ook het tijdstip van indiening van eisers wrakingsverzoek in deze zaken versterkt bij de rechtbank het beeld dat het eiser erom te doen is de afdoening van zijn zaken door de rechtbank te frustreren en het hem niet is te doen om de openbaarmaking van overheidsinformatie.

[ECLI:NL:RBROT:2018:1042](#)

JnB2018, 191

MK ABRS, 14-02-2018, 201606921/1/A3

staatssecretaris van Economische Zaken, thans: de minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 10 lid 2 aanhef en onder e, aanhef en onder g

WOB. Toepassing artikel 10 tweede lid, aanhef en onder e en g van de Wob. Staatssecretaris mocht wegens de vrees voor dierenrechtenactivisme weigeren namen van ambtenaren en namen en locatiegegevens van vergunninghouders openbaar te maken. Geen reden om tot ander oordeel te komen dan in recente uitspraken.

[Gedeeltelijke afwijzing] verzoek van [appellant sub 1] om verstrekking van alle jaarverslagen over de jaren 2012 en 2013 die dierexperimentencommissies (hierna: DEC's) van vergunninghouders in het kader van de Wet op de dierproeven aan het ministerie of een daaronder werkzame dienst hebben verstrekt, [...].

[...] De staatssecretaris heeft naar aanleiding van het verzoek van [appellant sub 1] 50 documenten openbaar gemaakt, voor zover deze niet reeds openbaar gemaakt waren. Daarbij heeft hij namen van ambtenaren en andere personen onleesbaar gemaakt. Hij heeft zich op het standpunt gesteld dat het in artikel 10, tweede lid, aanhef en onder e, van de Wob neergelegde belang van de eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer dan wel - voor zover het gaat om het beroepshalve functioneren van betrokkenen - het in artikel 10, tweede lid, aanhef en onder g, neergelegde belang van het voorkomen van onevenredige benadeling in zoverre zwaarder weegt dan het belang van openbaarmaking. Voorts heeft hij namen en andere gegevens van vergunninghouders onleesbaar gemaakt. Daarbij heeft hij zich op het standpunt gesteld dat wegens de vrees voor dierenrechtenactivisme dan wel -extremisme het belang van openbaarmaking niet opweegt tegen het belang van het voorkomen van onevenredige benadeling van vergunninghouders en hun medewerkers.

[...] Vrees voor dierenrechtenactivisme

[...] De Afdeling heeft in enkele recente uitspraken (uitspraken van 7 juni 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1498](#), 5 april 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:952](#), en 15 maart 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:680](#)) overwogen dat de vrees voor dierenrechtenactivisme gerechtvaardigd is. De Afdeling ziet in hetgeen [appellant sub 1] heeft aangevoerd geen aanleiding om thans tot een ander oordeel te komen. In de - ook door [appellant sub 1] aangehaalde - publicaties van de NCTV [red: Nationaal Coördinator Terrorismebestrijding en Veiligheid] van november 2016, april 2017 en juli 2017 is weliswaar vermeld dat dierenrechtenextremisme niet of nauwelijks is voorgekomen, maar daarin is tevens melding gemaakt van al dan niet radicale activistische acties met betrekking tot dierenrechten. Dit wordt bevestigd door het [...] overgelegde overzicht van International Security Partners, waarop tientallen acties met betrekking tot dierenrechten in de periode 2008 tot en met 2016 zijn vermeld. Het enkele feit dat in het jaarverslag van de AIVD [red: Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst] over 2016 geen aparte signalering over dierenrechtenextremisme is opgenomen, is onvoldoende om thans tot een ander oordeel te komen dan in voormelde uitspraken.

De rechtbank heeft dan ook terecht overwogen dat de staatssecretaris wegens de vrees voor dierenrechtenactivisme mocht weigeren namen van ambtenaren en namen en locatiegegevens van vergunninghouders openbaar te maken. Evenzeer terecht heeft de rechtbank overwogen dat het feit dat de namen van vergunninghouders elders reeds bekendgemaakt zijn, niet betekent dat ze ook in de context van de jaarverslagen openbaar gemaakt moeten worden. In die context kunnen de gegevens van vergunninghouders immers worden gekoppeld aan onder meer aantallen en soorten proefdieren. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:492](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de rechtsbijstand

JnB2018, 192

MK ABRS, 14-02-2018, 201703967/1/A2

bestuur van de raad voor rechtsbijstand (de raad).

Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 6 lid 3 onder c

Grondwet 94

Wet op de rechtsbijstand (Wrb) 12 lid 2 aanhef en onder e

WET OP DE RECHTSBIJSTAND. In het algemeen is het niet in strijd met artikel 6, derde lid, aanhef en onder c van het EVRM dat in de bezwaarfase bij bestuurlijke boeten geen toevoeging voor rechtsbijstand wordt verstrekt. Hetgeen appellant sub 1 aanvoert in verband met de vergelijkbaarheid van strafrechtelijke zaken en punitieve bestuursrechtelijke zaken, kan niet tot het oordeel leiden dat laatstgenoemde zaken ten onrechte buiten het toepassingsbereik van het beleid neergelegd in werkinstructie S041 zijn gehouden. Er is sprake van buitenwettelijk begunstigend beleid als gevolg waarvan de rechterlijke toetsing beperkt blijft tot de vraag of het beleid consistent wordt toegepast. Appellant sub 1 heeft niet aannemelijk gemaakt dat dit beleid niet consistent wordt toegepast in strafrechtelijke zaken.

[...] [appellant sub 1] heeft een toevoeging aangevraagd voor rechtsbijstand door een advocaat voor het maken van bezwaar tegen de Wav-boete. De raad heeft die aanvraag afgewezen op grond van artikel 12, tweede lid, aanhef en onder e, van de Wrb.

[...] Het betoog van [appellant sub 1] komt er in de kern op neer dat artikel 12, tweede lid, aanhef en onder e, van de Wrb in haar geval buiten toepassing moet worden gelaten wegens strijd met artikel 6, derde lid, aanhef en onder c, van het EVRM. Daartoe dient allereerst te worden beoordeeld of een bestuurlijke boete onder de reikwijdte van die bepaling valt en of die bepaling, gelet op de bewoordingen van artikel 6, eerste lid, van het EVRM ('onafhankelijk en onpartijdig gerecht'), reeds van toepassing is in de bezwaarfase.

[...] De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat het opleggen van de Wav-boete, waarbij aan de overtreder een onvoorwaardelijke verplichting tot betaling van een geldbedrag wordt opgelegd, een bestraffende sanctie is en daarom kan worden aangemerkt als een tegen [appellant sub 1] ingestelde vervolging ('criminal charge') in de zin van artikel 6 van het EVRM. De rechtbank heeft eveneens terecht geoordeeld dat de bezwaarfase bij een bestuurlijke boete valt aan te merken als een 'pre-trial proceeding', nu dat een procedure vóór de gerechtelijke behandeling van een zaak is.

Uit voormelde en andere arresten van het EHRM (bijvoorbeeld Salduz tegen Turkije, arrest van 27 november 2008, [ECLI:CE:ECHR:2008:1127JUD003639102](https://eur-lex.europa.eu/eli/ce/chr/2008/1127jud003639102) volgt dat de waarborgen van artikel 6 van het EVRM van toepassing zijn vanaf het moment dat een 'criminal charge' bestaat en dat het recht op bijstand, zoals gewaarborgd in artikel 6, derde lid, aanhef en onder c, van het EVRM, relevant kan zijn in de bezwaarfase bij een bestuurlijke boete, wanneer en voor zover het waarschijnlijk is dat een eerlijk proces ernstig in gevaar wordt gebracht door een aanvankelijk tekortschieten in de waarborging

van dat recht. Gelet hierop is de Afdeling met de rechtbank van oordeel dat de bezwaarfase bij een bestuurlijke boete niet op voorhand is uitgesloten van de bescherming van artikel 6, derde lid, aanhef en onder c, van het EVRM.

Dit betekent echter niet dat in de bezwaarfase een ongeclausuleerd recht bestaat op kosteloze rechtsbijstand. Dat recht bestaat slechts indien de belangen van een behoorlijke rechtspleging dit eisen. Daarbij dient de gehele nationale procedure in ogenschouw te worden genomen en is in het bijzonder relevant in hoeverre een eerlijke behandeling van de zaak bij de rechter wordt beïnvloed door de 'pre-trial proceedings'. Voor het maken van bezwaar tegen een bestuurlijke boete is procesvertegenwoordiging door een advocaat niet verplicht. [...] Gelet op de procedure in het geheel bezien is de Afdeling van oordeel dat de belangen van een behoorlijke rechtspleging in het algemeen dan ook niet eisen dat de betrokkene reeds in de bezwaarfase kosteloos door een toegevoegd advocaat wordt bijgestaan.

De rechtbank is terecht tot het oordeel gekomen dat [appellant sub 1] niet aannemelijk heeft gemaakt dat de belangen van een behoorlijke rechtspleging dat in haar geval wel eisen. Ook in haar geval geldt de procedure zoals hiervoor omschreven met de daarbij behorende waarborgen. Zij kon in bezwaar in eigen bewoordingen, dan wel met de hulp van een ander dan een advocaat, de gestelde feiten betwisten en duidelijk maken dat zij het niet eens is met de hoogte van de boete. Haar gemachtigde heeft ter zitting desgevraagd bevestigd dat, voor zover [appellant sub 1] niet zelfstandig in bezwaar alle gronden naar voren had kunnen brengen die een advocaat zou aanvoeren, zij die gronden alsnog in beroep had kunnen aanvoeren. De Afdeling acht hierbij van belang dat aan [appellant sub 1] wel een toevoeging voor rechtsbijstand door een advocaat is verstrekt voor het instellen van beroep. Er bestaat dan ook geen grond voor het oordeel dat, door het weigeren van een toevoeging voor rechtsbijstand in de bezwaarfase, in het geval van [appellant sub 1] een eerlijk proces ernstig in gevaar is gebracht, als bedoeld door het EHRM. [...]

Gezien het voorgaande heeft de rechtbank terecht geen aanleiding gezien voor het oordeel dat artikel 12, tweede lid, aanhef en onder e, van de Wrb in het geval van [appellant sub 1] buiten toepassing moet worden gelaten wegens strijd met artikel 6, derde lid, aanhef en onder c, van het EVRM.

[...] In gevallen waarbij het rechtsbelang waarop de aanvraag betrekking heeft de uitoefening van een zelfstandig beroep of bedrijf betreft en geen van de uitzonderingssituaties zich voordoet, heeft de raad, gelet op de dwingendrechtelijke formulering van deze bepaling ("wordt niet verleend"), nationaal rechtelijk bezien, bij strafrechtelijke zaken - evenmin als bij bestuursrechtelijke zaken - niet de beslissingsruimte te bepalen dat een toevoeging wordt verleend. Voor zover werkinstructie S041 het mogelijk maakt dat in dergelijke gevallen toch een toevoeging wordt verleend voor een TOM-zitting/zitting strafbeschikking, dient dat derhalve te worden aangemerkt als buitenwettelijk begunstigend beleid.

Volgens vaste rechtspraak [...] dient de bestuursrechter het bestaan en de inhoud van buitenwettelijk begunstigend beleid als een gegeven te aanvaarden en blijft de rechterlijke toetsing als gevolg daarvan beperkt tot de vraag of het beleid consistent wordt toegepast. Indien het beleid consistent wordt toegepast, dan is er geen ruimte

voor het beoordelen van het standpunt van [appellant sub 1] dat het met werkinstructie S041 gemaakte onderscheid tussen strafrechtelijke en bestuursrechtelijke zaken tot strijd met het gelijkheidsbeginsel leidt.

De raad heeft toegelicht dat hij het in werkinstructie S041 neergelegde beleid voert, omdat hij in alle strafrechtelijke zaken artikel 6, derde lid, aanhef en onder c, van het EVRM van toepassing acht en die bepaling artikel 12, tweede lid, aanhef en onder e, van de Wrb opzij zet. [appellant sub 1] heeft niet aannemelijk gemaakt dat dit beleid niet consistent wordt toegepast in strafrechtelijke zaken. Verder volgt uit hetgeen hiervoor is overwogen [...] dat het in het algemeen niet in strijd is met artikel 6, derde lid, aanhef en onder c, van het EVRM dat in de bezwaarfase bij bestuurlijke boeten geen toevoeging voor rechtsbijstand wordt versterkt. Dat brengt met zich dat hetgeen [appellant sub 1] aanvoert in verband met de vergelijkbaarheid van strafrechtelijke zaken en punitieve bestuursrechtelijke zaken, niet tot het oordeel kan leiden dat laatstgenoemde zaken ten onrechte buiten het toepassingsbereik van het beleid zijn gehouden. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:476](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Opvang

JnB2018, 193

MK Rechtbank Den Haag, 14-01-2018 (publ. 15-02-2018), AWB 17/13382

het Centraal Orgaan opvang asielzoekers.

Rva 2005 5, 7 lid 1 h

Richtlijn 2013/33/EU 1, 2, 3, 17 lid 1

Richtlijn 2013/32/EU 2 c e p, 9, 46 lid 5 lid 6 lid 7 lid 8

Vw 2000

OPVANG. Eiser heeft op grond van de Opvangrichtlijn aanspraak op opvang zolang hij de door hem aangespannen procedures gericht tegen het afwijzend asielbesluit en inreisverbod in Nederland mag afwachten. De artikelen 5 en 7, aanhef en onder h, Rva 2005 zijn onverbindend voor zover de vertrektermijn al eindigt terwijl de asielzoeker nog in Nederland mag verblijven in afwachting van de uitspraak op zijn verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening.

Artikel 17, eerste lid, van de Opvangrichtlijn draagt de lidstaat op ervoor te zorgen dat voor verzoekers materiële opvangvoorzieningen beschikbaar zijn wanneer zij hun verzoek om internationale bescherming indienen. [...]

Allereerst ziet de rechtbank zich voor de vraag gesteld of eiser een verzoeker is in de zin van de Opvangrichtlijn nu zijn asielverzoek is afgewezen. De rechtbank beantwoordt die vraag bevestigend. De rechtbank is van oordeel dat het afwijzend asielbesluit van 27 januari 2017 geen definitieve beslissing is in de zin van artikel 2, onder b, van de Opvangrichtlijn omdat nog geen uitspraak is gedaan in de beroepsprocedure gericht tegen dit besluit en evenmin is beslist op het verzoek tot het treffen van voorlopige

voorziening tegen eisers uitzetting. De rechtbank vindt voor dit oordeel steun bij artikel 2, aanhef en onder e, van de Procedurerichtlijn waarin het begrip "definitieve beslissing" is omschreven als een beslissing waartegen geen rechtsmiddel meer openstaat ongeacht of dit rechtsmiddel tot gevolg heeft of de verzoekers in de lidstaten mogen blijven in afwachting van het resultaat.

Voorts concludeert de rechtbank dat eiser gelet op het bepaalde in artikel 3, eerste lid, van de Opvangrichtlijn valt onder de werkingssfeer van deze richtlijn. Het is eiser immers op grond van artikel 7.3, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) toegestaan de uitspraak op het verzoek tot het treffen van een de voorlopige voorziening in Nederland af te wachten.

Ook ingevolge artikel 46, achtste lid, van de Procedurerichtlijn is het verzoeker toegestaan om op het grondgebied van de lidstaat te blijven in afwachting van de uitkomst van de in lid 6 bedoelde procedure om te bepalen of de verzoeker al dan niet op het grondgebied mag blijven.

Gelet op het hiervoor overwogene heeft eiser op grond van de Opvangrichtlijn aanspraak op opvang zolang hij de door hem aangespannen procedures gericht tegen het afwijzend asielbesluit en inreisverbod in Nederland mag afwachten. Dat eiser als gevolg van het afwijzend asielbesluit en het inreisverbod geen rechtmatig verblijf meer heeft in de zin van artikel 8 van de Vreemdelingenwet, maakt dat niet anders.

Nu artikel 5 van de Rva voorschrijft dat het recht op opvang van een asielzoeker eindigt indien de vertrektermijn als bedoeld in artikel 62 van de Vw is verstreken, is deze bepaling strijdig met de Opvangrichtlijn voor zover de vertrektermijn al eindigt terwijl de asielzoeker nog in Nederland mag verblijven in afwachting van de uitspraak op zijn verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening. In dat geval wijkt artikel 5 van de Rva in het nadeel van de asielzoeker af van de Opvangrichtlijn en moet deze bepaling onverbindend worden verklaard. Ditzelfde geldt voor artikel 7, eerste lid, onder h van de Rva waarin wordt bepaald dat de opvang onmiddellijk eindigt indien jegens de asielzoeker een inreisverbod als bedoeld in artikel 66a, zevende lid, van de Vreemdelingenwet geldt en de vreemdeling uit dien hoofde geen rechtmatig verblijf meer heeft. Verweerder heeft derhalve de opvang van eiser niet op grond van deze bepalingen mogen beëindigen.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:655](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbdha/2018/655)

JnB2018, 194

VZR Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 21-01-2018 (publ. 14-02-2018), AWB 18/444

het Centraal Orgaan opvang asielzoekers.

Rva 2005 5

Vb 2000 7.3

Vw 2000 83b lid 1 lid 3

Richtlijn 2013/32/EU 46 lid 5 lid 6 lid 8

OPVANG. Verzoeker mag het verzoek om een voorlopige voorziening hangende zijn beroep tegen het afwijzende besluit in zijn asielprocedure in Nederland

afwachten, zodat beëindiging van de opvang hangende dit verzoek door verweerder achterwege dient te blijven.

De voorzieningenrechter is van oordeel dat onder de in artikel 5 Rva vermelde passage 'ingevolge de Vw 2000' ook dient te worden verstaan hetgeen is bepaald in het Vb, in het bijzonder artikel 7.3 Vb. De voorzieningenrechter acht voorts van belang de beantwoording door de staatssecretaris van vragen gesteld in de vaste commissie voor Veiligheid en Justitie in de Nota naar aanleiding van het verslag (TK 2014-2015, 34 088, nr. 6, p. 33-34). Daarin verwijst de staatssecretaris naar artikel 46, vijfde lid, van de Procedurerichtlijn waaruit volgt dat het instellen van beroep in beginsel tot gevolg heeft dat de vreemdeling de uitkomst van de beroepsprocedure in de lidstaat mag afwachten. In het zesde lid is opgenomen dat in een aantal gevallen, zoals wanneer de aanvraag kennelijk ongegrond is of niet-ontvankelijk, een beroepschrift geen schorsende werking heeft. In dat geval is een rechterlijke instantie bevoegd om uitspraak te doen over de vraag of de verzoeker op het grondgebied van de lidstaat mag blijven. In Nederland is dit de procedure om een voorlopige voorziening. Het achtste lid bepaalt dat de verzoeker gedurende deze procedure om een voorlopige voorziening op het grondgebied van de lidstaat mag verblijven. In dat geval bestaat er ook recht op opvang, aldus de staatssecretaris. De voorzieningenrechter volgt deze interpretatie van de Procedurerichtlijn. Hetgeen door verweerder in de onderhavige zaak is aangevoerd, doet daaraan niet af. De verwijzing door verweerder naar kamerstukken en een standpunt van de Raad voor de Rechtspraak uit 2008 hebben betrekking op de eerdere aanmeldprocedure. Deze procedure is met de invoering van nieuwe Procedurerichtlijn (Richtlijn 2013/32/EU) in 2015 dusdanig gewijzigd dat de verweerder niet in zijn standpunt kan worden gevolgd. Daarbij wijst de voorzieningenrechter op artikel 83b, eerste en derde lid, Vw, waarin is bepaald dat de rechtbank binnen vier weken na het instellen van het beroep uitspraak doet indien de aanvraag is afgewezen in de algemene asielprocedure dan wel als de asielaanvraag – onder meer – kennelijk ongegrond is verklaard. Deze bepaling is met de inwerkingtreding van het wetsvoorstel tot wijziging van de Vw ter implementatie van de (herziene) Procedure- en Opvangrichtlijn met ingang van 20 juli 2015 ingevoerd. De voorzieningenrechter is van oordeel dat in deze bepaling de voortvarendheid waar verweerder op wijst al besloten ligt. Gelet op het voorgaande mag, naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter, verzoeker het verzoek om een voorlopige voorziening hangende zijn beroep tegen het afwijzende besluit in zijn asielprocedure in Nederland afwachten, zodat beëindiging van de opvang hangende dit verzoek door verweerder achterwege dient te blijven.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:1550](https://ecli.nl/RBDHA:2018:1550)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2018, 195

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 09-02-2018, NL17.15423
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013

EVRM 3

EU Handvest 4

DUBLINVERORDENING. Overdracht van een asielzoeker met een ernstige mentale of lichamelijke aandoening. Toepassing arrest C.K. tegen Slovenië.

Uit deze brief [van haar GGZ-consulent en huisarts] blijkt dat eiseres in behandeling is bij het Gezondheidscentrum Asielzoekers en dat eiseres zich in relatie tot de voorgenomen overdracht naar Italië suïcidaal heeft geuit. Uit haar medisch dossier blijkt verder dat zij op 24 augustus 2017 heeft geprobeerd voor een auto te springen. De rechtbank is – gelet op de hiervoor genoemde uitspraken van de ABRvS van 3 november 2017 [[ECLI:NL:RVS:2017:2980](#) en [ECLI:NL:RVS:2017:2986](#)] – van oordeel dat deze informatie voor verweerder aanleiding had moeten zijn om nader onderzoek te verrichten, bijvoorbeeld door het vragen van een advies van het Bureau Medische Advisering.

Gelet op de punten 75 tot en met 77, 84 en 90 van het arrest C.K. [C.K. e.a. tegen Slovenië, [ECLI:EU:C:2017:127](#)] en de door eiseres overgelegde medische informatie over haar suïcidaliteit, had verweerder moeten nagaan of de gezondheidstoestand van eiseres dermate slecht is dat ernstig moet worden gevreesd dat overdracht voor haar een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het EU Handvest) zou inhouden.

De toezegging van verweerder dat de door eiseres overgelegde medische stukken kort voor de overdracht aan Italië alsnog zullen worden beoordeeld om te bezien of en zo ja, hoe eiseres kan worden overgedragen, volstaat niet. De rechtbank verwijst in dit kader naar rechtsoverweging 7.2. van de hiervoor genoemde uitspraken van de ABRvS. [ECLI:NL:RBDHA:2018:1508](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2018, 196

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 15-02-2018, NL18.1872

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59a lid 1

Vb 2000 5.2

VREEMDELINGENBEWARING. HOREN DUBLINCLAIMANT. Verweerder had niet mogen afzien van het horen van eiser voorafgaand aan het opleggen van de maatregel van bewaring. Naar het oordeel van de rechtbank kan de uitspraak van de Afdeling van 1 november 2016 redelijkerwijs niet anders worden begrepen.

Eiser voert aan dat verweerder hem in strijd met artikel 5.2 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb) en de uitspraak van 1 november 2016 van de Afdeling

bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling; [ECLI:NL:RVS:2016:2992](#)) niet voorafgaand aan het opleggen van de maatregel heeft gehoord. [...]

In de door eiser bedoelde uitspraak van 1 november 2016 heeft de Afdeling geoordeeld dat vreemdelingen die op grond van artikel 8, aanhef en onder m, van de Vw rechtmatig verblijf hebben niet op grond van artikel 50 van de Vw kunnen worden staande gehouden, opgehouden en overgebracht. Naar het oordeel van de Afdeling mag verweerder deze categorie vreemdelingen wel op een AZC horen, in bewaring stellen en daarna overbrengen naar een detentiecentrum.

In reactie op de uitspraak van 2 februari 2018 van deze rechtbank en zittingsplaats ([ECLI:NL:RBROT:2018:725](#)) heeft verweerder weliswaar terecht opgemerkt dat de Afdeling in haar uitspraak van 1 november 2016 niet expliciet heeft overwogen dat de vreemdeling in deze situatie voorafgaand aan de inbewaringstelling moet worden gehoord, maar naar het oordeel van de rechtbank kan de uitspraak van de Afdeling redelijkerwijs niet anders worden begrepen. De Afdeling overweegt dat verweerder de vreemdelingen op het AZC had moeten horen en daar in bewaring had moeten stellen, wat impliceert dat het horen voorafgaat aan de inbewaringstelling. Daartoe is verweerder ook op grond van artikel 5.2 van het Vb gehouden. Bovendien volgt uit de uitspraak van 1 november 2016 dat het horen moet plaatsvinden op het AZC en dus niet pas in het detentiecentrum. Verweerder stelt zich dan ook ten onrechte op het standpunt dat de uitspraak van 1 november 2016 van de Afdeling ruimte laat voor zijn werkwijze. Het betoog van verweerder bevat ook overigens geen aanknopingspunten voor de conclusie dat het hem vrijstond eiser pas na diens inbewaringstelling en overbrenging naar het detentiecentrum te horen. Tussen de uitspraak van de Afdeling en eisers inbewaringstelling is een periode van bijna vijftien maanden verstreken. Verweerder had deze periode kunnen benutten om een wijziging van de Vw dan wel het Vb voor te stellen aan het parlement, om zijn werkwijze aan te passen aan de uitspraak van de Afdeling of om beide te doen. Dat verweerder dit niet heeft gedaan, komt voor zijn rekening en risico. Het argument dat het horen moet plaatsvinden in een ruimte beveiligd tegen ongeoorloofd vertrek leidt niet tot een andere conclusie. Daargelaten of verweerders ambtenaren belast met het toezicht op vreemdelingen bevoegd zijn een Dublinclaimant te beletten tijdens een gehoor voorafgaand aan een inbewaringstelling te vertrekken en of het risico dat dit zou gebeuren in het geval van eiser reëel was, komt het voor verweerders rekening en risico dat er op het AZC volgens hem geen geschikte ruimte beschikbaar was voor dit gehoor.

Bij het voorgaande dient bedacht te worden dat het in artikel 5.2 van het Vb voorgeschreven gehoor een elementair onderdeel is van het proces dat leidt tot een eventuele inbewaringstelling. Verweerder dient tijdens dit gehoor te vragen naar de persoonlijke belangen van de vreemdeling, deze belangen af te wegen bij de vraag of de vreemdeling in bewaring kan worden gesteld en, indien de vreemdeling in bewaring wordt gesteld, deze belangen in de maatregel van bewaring kenbaar af te wegen. Door de onrechtmatige werkwijze van verweerder kan niet aan deze elementaire voorwaarde worden voldaan. Verweerder had dan ook niet mogen afzien van het horen van eiser voorafgaand aan het opleggen van de maatregel van bewaring.

[ECLI:NL:RBROT:2018:1060](#)

JnB2018, 197

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam, 15-02-2018, NL18.1968 en NL18.1977

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. Terugkeerbesluit en inreisverbod onrechtmatig vanwege lopende asielaanvraag in Frankrijk.

Niet in geschil is dat eiser in Frankrijk asiel heeft aangevraagd en dat die aanvraag ten tijde van het nemen van het terugkeerbesluit nog in behandeling was. De rechtbank kan zich voorstellen dat verweerder er gezien eisers poging tot doorreis naar het Verenigd Koninkrijk weinig voor voelt eiser aan Frankrijk over te dragen. Desondanks voert eiser naar het oordeel van de rechtbank terecht aan dat verweerder dat wel had moeten doen en dat verweerder niet bevoegd was in plaats daarvan een terugkeerbesluit te nemen. Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, bijvoorbeeld de uitspraak van 1 maart 2013 ([ECLI:NL:RVS:2013:BZ3741](#)), is toepassing van de Terugkeerrichtlijn uitgesloten als een concreet aanknopingspunt bestaat dat een vreemdeling op grond van de Dublinverordening aan een andere lidstaat van de Europese Unie zal kunnen worden overgedragen. Gelet op de lopende asielaanvraag van eiser in Frankrijk is sprake van een dergelijk concreet aanknopingspunt.

Eiser wijst er terecht op dat verweerder niet heeft geconcretiseerd dat artikel 17 van de Dublinverordening "analoog kan worden toegepast", zoals in de maatregel van bewaring is gesteld. Eiser heeft in Nederland geen asielaanvraag ingediend die verweerder aan zich kan trekken, terwijl toepassing van de Terugkeerrichtlijn door Nederland gelet de onder 2.1. bedoelde vaste rechtspraak is uitgesloten.

De handelwijze van verweerder heeft er bovendien toe geleid dat eiser naar Albanië is uitgezet voordat duidelijk was of hij recht heeft op asiel in Frankrijk. Dat eiser vanuit Frankrijk op weg was naar het Verenigd Koninkrijk, wat daarvan zij, sluit op zichzelf niet uit dat hij gevaar loopt in Albanië en dat de asielpcedure in Frankrijk gunstig voor hem kan aflopen. Het was onder deze omstandigheden aan de Franse autoriteiten en niet aan verweerder om te bepalen of eiser dient terug te keren naar Albanië.

[ECLI:NL:RBROT:2018:1058](#)

[Naar inhoudsopgave](#)